

sum, zda na př. v čele či na konci, a když v souzeném případě je na konci listu jako vydavatel uvedena »Jednota motoristů československých a Ústřední jednota čs. autodopravců v Praze«, a v této souvislosti jako odpovědný redaktor jen obžalovaný bez poukazu na to, že za obsah »Hlídky autodopravců« odpovídá jiný redaktor. Je na snadě, že i tato okolnost přispívá k možnosti omylů a pochybností v uvedeném směru.

Čís. 5602.

Pokud stihá řidiče auta zavinění podle § 335 tr. zák., jde-li o jízdu při úředně schváleném závodě k osvědčení rychlosti a spolehlivosti vozidel a řidičské dovednosti.

(Rozh. ze dne 15. května 1936, Zm II 169/36.)

Obžalovaný F. T. se zúčastnil jako řidič se spolujezdcem F. K. automobilového závodu »Tisíc mil československých«. Ve velmi nebezpečném úseku závodní dráhy (v ostré zatáčce) u V. M. nedbal obžalovaný toho, že jeho vozidlo má vadu na pneumatice a že v důsledku toho sjelo do silničního příkopu, nýbrž pokračoval nepřiměřenou rychlostí v závodě, snaže se dostat se zase na trať. Při tomto pokusu však neovládl auto, jež se vzpřímilo a třikrát převrátilo; obžalovaný vypadnuv z auta neutrpěl zranění, kdežto jeho spolujezdec F. K. byl vozidlem přimáčknut a usmrčen.

Soud první stolice uznal obžalovaného F. T. vinným přechinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného.

Z d ů v o d ů :

Stížnost neobstojí ani po stránce hmotněprávní. Je připustiti, že povinnosti a odpovědnost řidiče silostroje nelze v případě jízdy závodní, jde-li o úředně schválený závod k osvědčení rychlosti a spolehlivosti vozidel a dovednosti řidičské, posuzovati s hlediska obyčejného řidiče auta jedoucího za dopravních poměrů normálních a podrobeného normálním předpisům a požadavkům opatrnosti, pokud při takovém závodě různá opatření chrání obecnost proti ohrožení závodními vozidly (viz rozh. čís. 5124 Sb. n. s.). Vyplývá to již z toho, že pro trestní právo nemá významu takové nebezpečí čili ohrožení, jež je právním řádem buď výslovně nebo jakožto sociálnímu významu činu přiměřené (adekvátní) aspoň mlčky dovoleno. Jde v takovýchto případech o t. zv. »normální míru nebezpečí« čili o »připustné risiko« a nejedná protiprávně, kdo se pohybuje jen v mezích tohoto připustného riska (Mířička, Trestní právo hmotné, str. 66, Kallab, Trestní právo hmotné, str. 50, 51, Rittler: Lehrbuch des öster. Strafrechtes, str. 154, Foltin, Grundzüge des čsl. Strafrechtes, str. 52). Není pak pochybné, že při takovém státem čili právním řádem dovoleném sportovním podnikání, jakým je automobi-

lový závod uvedeného druhu, je již předem počítati se zvýšeným přípustným risikem a nelze tu proto beze všeho použití normálních předpisů o automobilové jízdě (rychlost, řezání zatáček a pod.).

Leč tím není řečeno, že je v takových případech řidič automobilu zbaven veškeré odpovědnosti vůči statkům právním řádem chráněným, jako by tu — nehledíc k ochraně obecenstva, o níž byla již řeč — vůbec pominula platnost ustanovení §§ 335, 337 tr. z. (rozh. čís. 3460 Sb. n. s.); jsouť pravidla a předpisy, jimiž je vázán i závodní jezdec vůči soutěžitelům, a platí to nanejvýš tehda, vzal-li řidič do auta jinou osobu a převzal-li tím zvláštní odpovědnost za její život a zdraví (rozh. čís. 4817 Sb. n. s.). Při tom je lhostejno, že se ona osoba v nebezpečí dobrovolně vydala, je-li podle ustálené judikatury dokonce přímá spoluvina ohrožené osoby na konkrétním úrazu pro otázku viny pachatelovy bez významu.

Uváží-li se pak, že obžalovaný v souzeném případě podle rozsudkových zjištění pokračoval ve své jízdě se značnou rychlostí, ačkoli si uvědomil nastalou vadu na pneumatice, a že dostav se v nebezpečné zatáčce s autem do příkopu, auto ani nyní nezastavil, nýbrž se pokusil dostat je zase na silnici a v jízdě pokračovati, a to vše, ačkoli stěžovatel, mající v autě spolujezdce, jel již před nebezpečnou zatáčkou nejistě a klikatě a byl takto na vadný stav auta ještě vzlášť upozorněn, nejde tu již o pouhé dovolené zápolení o největší rychlost, jak by odpovídalo účelu, podstatě a zařízení automobilového závodu, nýbrž o zjevné překročení onoho přípustného riska, o němž byla již řeč.

Stížnost není proto v právu, pokud s hlediska zmatku čís. 9 a) [nesprávně i b)] § 281 tr. ř. má za to, že okolnost, že šlo o úraz při závodě, zprošťuje obžalovaného viny v souzeném případě.

Čís. 5603.

Důvod zmatečnosti podle § 384, čís. 11 tr. ř., uplatňovaný proto, že rozsudek byl vynesen bez zákonité obžaloby, je dán jen tehdy, byl-li předmětem rozhodnutí učiněn jiný skutek, než který byl předmětem obžaloby.

Pro řešení, zda jde o totožný skutek, nerozhoduje právní kvalifikace žalobcem tvrzená nebo soudem přijatá, nýbrž sám skutek, jenž je označen jako trestný.

Jde o stav před nastávající exekucí ve smyslu § 386 tr. zák., i když žaloba v době činu nebyla ještě podána, mohl-li jen vinník při neplacení dluhů a hrozbě žalobami v nejbližší době očekávati, že bude na žádost věřitelů vydáno soudní rozhodnutí o jeho povinnosti dluhy zaplatiti.

(Rozh. ze dne 19. května 1936, Zm IV 178/36.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti M. H. a spol., obžalovaným pro zločin podvodu, zmateční stížnosti obžalovaných zčásti odmítl, zčásti zamítl.